

И, тъй печаленъ, Стоянчо отиде въ кжщи и се затвори въ стаята, за да не слуша нищо. И животни, и птици плачеха отъ жестокостта на хората. Никой не каза, че е честитъ.

Тъй прекара Стоянчо до вечерята. И когато тѣхнитѣ се върнаха, и той излѣзе да посрѣщне колата, подъ очитѣ на двата вола видѣ застинали сълзи. Двата вола сж орали една суха и камениста нива, а неговиятъ баша ги е билъ съ дългата копраля безмилостно.

Стоянчо погали воловетѣ по челата. Тѣ нежно въздъхнаха и едва си влачеха краката. На бѣлия волъ челото силно парѣше.

— Зле ми е, братко, — каза бѣлиятъ волъ на черния, — днесъ едва изтърпѣхъ. Безъ почивка цѣль день. . . — и бѣлиятъ волъ заплака.

Стоянчо заведе двата вола подъ сайванта. Даде имъ храна, цѣлуна ги по влажнитѣ муцуни и влѣзе въ кжщи.

Владимиръ Русалиевъ

СЪНЪТЪ НА ЗАЙКАТА

— Ззз. . . затрепераха младитѣ зайчета въ трапчето, което презъ деня бѣше изкопала старата зайка подъ единъ синуръ.

— Студено ли е, децата ми? — попита ги тя.

— Студено, много ни е студено, майко, — се развикаха всички и пакъ затрепераха.

— Тогава излѣзте вънъ, та си поиграйте, да се стоплите.

Всички изеднажъ се спушнаха радостно навънъ. Студената зимна нощъ се бѣ спотаила — нѣмаше жива душа.

— На какво ще играемъ, байновци, — запита най-малкото и заскача предъ тѣхъ.

— На „кале“ да играемъ, — обади се едно и се качи върху голѣмата прѣспа снѣгъ, навѣяна отъ вѣтъра.

— Не, на „гоненица“ е по-хубаво, — додаде трето и затича наоколо.

— На „прескочи камила“, тъй по ще се стоплимъ, пѣкъ и отъ кога не сме играли тази игра, — каза най-голѣмото и заповѣда: „наведи се!“ . . .

Всичкитѣ се подчиниха, и играта почна. Въ това